

ADEVĂRUL

FOAIE RELIGIOASĂ

ABONAMENTUL:
 PE UN AN 2-50 Illeri
 PE JUMĂTATE AN 1-30 „
 PENTRU STRĂINĂTATE PE AN 3— cor.

APARE:
 ÎN FIECARE LUNĂ ODATĂ. ABONAMENTUL SĂ SE TRIM
 LA WELKER JÓZSEF, BUDAPESTA, VII., HÁRSFA-U, 88
 TOATE SCRIERILE LA V. BERBEČAR, KÖRÖS-BÖKÉNY

ZIS'A IISUS: „EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL ȘI VIAȚA.“ (IOAN 14, 6.)

— 1915 —

„Mila lui Iehova ține din vechi în vechi spre cei ce se tem de dinsul, și dreptatea sa spre fiii lor.“ (Psalm 103, 17.)

„Tu ai zis: Eu te-am cunoscut pe nume, și ai aflat char în ochii mei. Acum dară, de am aflat char în ochii tăi, arată-mi, rogu-te, calea ta, ca să te cunosc pre tine, și să aflu char în ochii; și te uită, că acesta este poporul tău.“ (II. Moisi 33, 12. 13.)

Creșteți!

(II. Petru 3. 18.)

În grădina Domnului,
 Unde-i el grădinar,
 Mii de flori înflorese lui
 Că el lo-aro grija.
 Unei dă plouă lină,
 La alta soare cald:
 Asta-o zic grija bună
 Ici și crose minunat.“

Grădinarul este Mântuitorul, grădina este împărăția lui Dumnezeu în ea comunitatea, florile suntem noi, cari suntem plantați prin renaștere în împărăția lui Dumnezeu. Crescut-am noi de atunci în viața noastră lăuntrică? Creșterea spirituală este sâmul principal a cunoaște creștinătatea personală. Fără de creștere nu avem noi viață sănătoasă a sufletului. Câtă viață veștedă este în așa

multe suflete, pentru că nu împlinesc condițiile pentru creștere! Să luăm dară sama la îndemnarea apostolică: „Creșteți!“

Creșteți pe pământ sfânt,

și încă pe pământul ființei lui Dumnezeu. Prin renaștere s'a plantat sufletul în comunitatea treimei lui Dumnezeu. Precum peștele în apă, precum paserea în aer, precum planta în pământ, așa trebuie să aibe sufletul nostru elementul vieții sale în Dumnezeu. „Au nu știți, că mi se cade să fiu în cele ce sunt ale Tatălui meu?“ (Luca 2, 49.) Sufletul nostru trebuie să tragă din ființa treimei lui Dumnezeu puterile lumii cerești, viitoare la sine cum o trag planta din pământ. Pentru sufletul nostru este charul lui Dumnezeu

adevăratul pământ. Aici sânge are ea locul potrivit.

Ce este charul? Sfânta Scriptură înțelege sub char mai vârtos iubirea lui Dumnezeu cea nemeritată, întoarsă spre noi, deplina mântuire în Christos, întreaga iubire, care este descoperită în lucrul lui Iisus și în lucrul Duchului sfânt. Ce un adânc este dară charul lui Dumnezeu! Cine poate destăinui adâncul lui. Cine poate măsura lățimea lui? David să roagă: „Mare preste ceruri este îndurarea (mila, charul) ta, și până la nuori adevărul tău.” (Ps. 108, 4.) Ființa lui Dumnezeu ca iubire și bunătate nemărginită este isvorul charului. Din aceasta bogăție ne previne mila curgătoare, milă rescumpărătoare, iertătoare, ocrotitoare ca parte. În acest char a crește, înseamnă, a face tot mai adânci priviri în char, tot mai mult a-l recunoaște și a-l lăuda. Vestitul astronom Keppler trăia foarte lipsos; dară descoperirile lui îl făceau atât de bogat (și voios, că el declară, că nici una din ele nu-i sunt de dat nici pentru întregul ducat electoral. Acestea erau numai priviri adânci în natură. Cât de fericiți trebuie să fim noi, când putem prin luminarea Duchului sfânt face priviri nouă în planul iubirii lui Dumnezeu, în bogăția charului lui Christos!

Dacă asta arc să fie, trebuie să creștem noi pe pământul sfintei Scripturi, ca să devenim copii în cunoștința lui Christos. În cuvântul cel viu alui Dumnezeu trebuie să se aprofunde din ce în ce sufletul nostru. În Biblie avem noi o colecțiune de cărți, cari într'un restimp de mai mult de o mie și jumătate de ani au provenit cu încetul. Cu toate că împrejurările, timpurile și autorii sunt așa diferiți, totuși formează ele un întreg organic, în care fiecare stă la locul său, fiecare parte întregeste pe cealaltă și să rapoartă la întreaga Biblie. Pe lângă toată diversitatea descopere ea cea mai frumoasă armonie. Ea este una vărsare, din

ea vorbește un Duch; în ea este miezul și steaua, centru și scop: Christos! Biblia este o carte a instituțiilor și descoperirilor lui Dumnezeu, cari în napoi până la începutul lumii și înainte până la sfârșitul vremii și în vecinicie ajung, o mină, din care dobândim aur curat, o grădină, în care culegem minunate plante ale lui Dumnezeu, o apotecă, din care noi putem lua cele mai puternice mijloace de vindecare în soiuri mai diferite după împrejurări și situațiuni. Să căutăm noi în biblie cu multă rugăciune, atunci vom fi duși în cunoștința lui Christos, în adevăr întăriți și prin aceasta puși în stare, a zidi și pre alții pe temeiul cel adevărat a credinței și a-i întări. Noi vom asemăna unui pom, care este plantat lângă curgerile apelor, care aduce la timpul său fruct, și frunzele lui nu veștezesc.

Creșteți până la mărinea lui Christos.

În desvoltarea vieții spirituale sunt trepte. Sfânta Scriptură deosebește vrista copiilor (I. Petru 12, 2; I. Cor. 3, 2; Ebr. 5, 12. 13.), vrista tinăreței (I. Ioan 2, 14.), vrista bărbătească (Efes. 3, 13—15.). Astfel ajungem noi în mergerea treptelor la maturitate noi devenim părinți și mame în Christos și posedem o convingere tare, întemeiată, o judecată coaptă, o cugetare clară și liniște. (I. Ioan 2, 13.)

Acest scop ajungem noi prin aceea, că am murit păcatului și trăim lui Dumnezeu în Iisus Christos, Domnul nostru (Rom. 6, 11.). Pe fiecare treaptă trebuie ca cu fiecare păcăt cunoscut să rupem și nu să ne silim, a ne desface cu încetul de el, că de altm rămânem noi în atmosfera cea înăbușită a firei noastre și nu ajungem la privirea clarității și sfințeniei deplină alui Christos. Pe fiecare treaptă a desvoltării vieții spirituale „să arădică credința așazis cu o săritură la poziția regească, care o are acuma Christos și care deja este a noastră în el. Noi vedem dară păcatul sub

picioarele noastre, noi gustăm viața dumnezească ca hrana noastră dreaptă, adevărată în Iisus Christos. Mîntea zice: „*Fii sfânt, ca să o fi.*” Credința zice: „*Tu ești sfânt, așa-dară și fi.*” Tu ești aceasta în Christos, deci fi-o și în tine.” Sau precum o scrie Pavel către Colossenii (Cap. 3, 3. 5.): „*Voi ați murit deci omoriți membrele voastre, care sunt pe pământ.*” Aceasta e doară cel mai mare contrast în Biblie. Cine nu-l cunoaște, nici odată nu va păși peste pragul sfînteniei. De păcat nu pas după pas ne desfacem, ci rupem cu el. Aceasta rupere deplină a făcut-o Christos pe cruce. La tron nu ne suim treaptă după treaptă, ci ne rădicăm (sburăm) prine redintă colo sus și ne punem lângă Christos, care ne lasă a fi una cu el. Din aceasta poziție înaltă, unde ni s'a însușit sfîntenia, să stăpânește Eul, lu mea, Satana, toate puterile celui rău cu biruință; în aceasta lumină a sfînteniei dumnezești să atrage icoana Fiului lui Dumnezeu, care poartă totodată trăsături omenesti și dumnezești.” (Godet.)

Aceasta poziție a credinței trebuie ca s'o ocupăm noi pe toate treptele vieții spirituale, până când chipul lui Christos se va forma pe deplin în noi. Dacă noi dăm loc Duchului sfânt, lucrează el în acest lucru a mării în noi din zi în zi mai departe, ca tot mai mult să se reoglindeze și trăsăturile cele mici și gingașe ale chipului lui Christos din noi ca la un portret bine nimerit. Aceasta o lucreze bunul Dumnezeu în noi și în anul nou, că să creștem spre a lui mărire.

După Wge.

Atotputernicul tesaurul, ăurul și argintul nostru.

(Continuare.)

„Atotputernicul va fi tesaurul tău.”
La cine-i înse atotputernicul un tesaur?

Capitolul, din care este luat textul nostru, o arată în singular, mai întîiu

dară un om, care trăiește în pace cu Dumnezeu. În v. 21 sună: „*Fă-te cunoscut cu dînsul (învoiește-te cu el) și bine-ți va fi.*” Numai cine cunoaște pre Dumnezeu, îl poate prețui. Tu trebuie să cauți pre Dumnezeu, că de altcum nu poți fi încrezut cu el. Tu trebuie să aștepti pre Dumnezeu, până el ți se descopere. Tu trebuie să umbli cu Dumnezeu, dacă vrei să vorbești despre el ca prietinel tău. Dumnezeu ne-a făcut-o nouă ușor, a-l cunoaște pre el, că el a pășit în Iisus Christos de tot aproape de noi. Cugetul la o mărire nemărginită ne face confus, dară Dumnezeu ne-a adus-o aproape în aceea strălucire, care vine dela fața lui Iisus. Aici putem noi vedea, cunoaște și iubi, la aceasta ne putem noi bucura. „Iar aceasta este viața vecinică, ca se te cunoască pre tine Dumnezeu adevărat, și pre Iisus Christos, pre care tu l-ai trimis.” Condițiunea următoare (v. 22.) este aceea, că un om, care vrea să aibe pre Dumnezeu ca tesaurul său, trebuie să asculte de glasul lui Dumnezeu; „Primește învățătura din gura lui, și ia în inimă vorbele sale.” Tu trebuie să ascultați la glasul lui Dumnezeu. Dumnezeu vorbește către noi prin natură, prin furtună și liniște, prin vânt și ploaie, înse și prin lumina soarelui. El vorbește către noi prin cuvântul său, cuvântul profeților și apostolilor, care sunt inspirați de Duchul lui Dumnezeu. Și noi vom pune aceste lucruri în inima noastră, când suntem siguri: „Omul nu numai cu pîne trăiește, ci cu fiecare cuvânt, ce iasă din gura lui Dumnezeu.”

Cât de nalt ai taxa tu un învățător, care zi pe zi ți-ar da câteva gânduri nouă și frumoase, care ar merge cu tine în casa ta și ar conversa cu tine, sau ar merge pe stradă cu tine, ca să-ți împartă cugetări nouă și luminătoare! Dumnezeu e așa un prietin. Prin Duchul său sfânt luminează el pre toți, cari ascultă la el el învăț pre cei ce șed la picioarele lui, și dă sufletelor supuse lumini

nouă despre problemele lor. Ca să avem în Dumnezeu un tesaur, trebuie să ascultăm vorbirca lui.

O altă condițiune este mai departe în vers 23 pusă. Un om, care vrea să aibe tesaurul său în Dumnezeu, trebuie să fie penitent (cu căință). „De te vei întoarea la Atotputernicul, iarăși te vei restatornici; depărtează deci nedreptatea din corturile tale.“ Dumnezeu cel sfânt nu poate avea împărtășire cu păcatul. Cum pot merge doi inși la olaltă și pe lângă aceasta în adâncul lor să fie în discordie? Cine poate umbla cu Dumnezeu, când inima lui e îndesată de răutate? Deși noi toți am păcătuit și suntem îndepărtați dela Domnul, dară Numelui său fie mulțămită, că noi ne putem întoarce la el. Făgăduința lui ne declară, că noi avem să fim zidiți, dacă ne întoarcem napoi la Domnul. Noi să înflorim și să fim înfătoșați în putere, și toată nedreptatea să se îndepărtă dela coliba noastră.

„Numai mânia am meritat,
Dar' sunt la Dumnezeu în char;
Domnul cu sine m'a împăcat,
Sângele-i m'a spălat în dar.“

Este aici vr'un biet păcătos? Nu fi fricos, căieșteți păcatele și le mărturisește Domnului. El te va ierta și ca semnele împăcării va vărsa în inima ta tesauarele iubirei sale.

Și ultimul sămân în caracterul unui om, care face pre Dumnezeu ca tesaurul său, este o cugetare scăpată de cele pământești: „Și aruncă aurul tău în pulbere și în pruntul părțelilor aurul din Ofir.“ (V. 24.) Un om, care face prosperitatea sa ca idolul său, aduce tesaurul său în pază sigură și aurul său la un loc tare. Dară locul nostru vorbește despre un bărbat, care știe, că Dumnezeu poate cu ușor păstra, dară care-i și gata, a-l pune în pulbere și aurul său sub pruntul (pietrele) părțelului; cu alte cuvinte: așa un bărbat trebuie să aibe o inimă, care stă deasupra lumii, deasupra valorilor curgătoare a timpului nostru transtrecător. Lui nu-i de lucru cu starea averei de ciasuri vecinice. În vremea

noastră n'a fost exemplu mai vrednic de amintit pentru acest spirit ca acela a contelui Tolstoi, a celui domn nobil rusese, care cunoscut în toată lumea prin buna lui stare și geniul său, și totuși nesocotește bunurile pământești. El pune aurul său sub pruntul părțelului, dorește a da starea lui bună altora; să desface în sfârșit de toate acelea, ce el are, și merge mai ca un om părăsit, ca să moară între cei săraci.

Noi am putea judeca, că Tolstoi în oarecare privință sigură s'a amăgit, totuși rămâne ceva mare, a cunoaște în el un suflet, care stă deasupra plăcerilor sensuale și materile, cel puțin un suflet într'o generațiune, care este gata, a da aceea, pentru care oamenii așa mult să ostenesc, și a merge mai bucuros între cei săraci, decât a sta cu cei bogați. Așa unui om îi poate Dumnezeu fi tesaurul său. Așa un om era Pavel. El putea spune, că el pentru Christos a dat toate, și pe lângă aceasta putu el în tot aceea epistoloală scria: „Eu am de toate și de prisos.“ Dacă tu faci lumea ca Dumnezecul tău, vei avea întotdeauna o inimă neîndestulată. Dară dacă tu calci lumea sub picioarele tale și îndrepti inima ta la Dumnezecul tău, atunci vei avea tu aceea pace, care este mai pe sus de toată înțelepciunea, aceea îndestulare lăuntrică, care nu o pot atinge ori ce schimbări.

Să luăm deci sama la rezultatele, pre cari le aduce cu sine posederea așa unui tesaur. Ce folos are acela om, care are pre Atotputernicul ca tesaurul său? Aceea o învățăm noi din versurile, cari urmează textului nostru. În versul 26 zice: „Atunci eu adevărat te vei bucura de Atotputernicul, și vei ridica fața ta către Dumnezeu.“ „Unde este tesaurul tău, acolo va fi și inima ta.“ Dacă aurul tău este posesiunea ta preaprețuită, atunci tu îți vei avea desfătarea ta într'însul, îl vei număra bucuros și lăsa să lunece printre degetele tale: Este prietinel tău tesaurul tău, atunci tu

te vei desfăta în el, în înțelepciunea lui, în consimțirea lui, în societatea lui. Dacă Dumnezeuul tău este tesaurul tău, atunci va fi Atotputernicul desfătarea ta, și tu, după cum o spune versul nostru, „vei arădica fața ta către Dumnezeu.” Ce un tablou ne pune acest loc înaintea ochilor: copilul lui Dumnezeu privește sus la Tata său eu o față, care este radiată de aceea lumină, în care privește! El dorește după mai mare cunoștință de Dumnezeu, și totuși o sămțește, că Dumnezeu deja este posesiunea sa, și pentru aceea triumfază în Domnul său. Din așa Spirit a vorbit Psalmistul, care zice în Ps. 73: „Pre cine am în cer afară de tine, și lângă tine nu cer nimic pe pământ. Carnea mea și inima mea să topesc; dară Dumnezeu este stâncă inimei mele și partea mea în veci.” Oh, dacă fiecare din noi ar putea zice așa despre sine, dacă am fi noi în stare, între toate înfriririle lumii eu pofta de onoare, lăcomia, luptele ei și răutățile ei totuși a zice: „Pre cine am în cer afară de tine, și lângă tine nu cer nimic pe pământ!” Atunci am avea noi în fapt o inimă indestulată. Dară când vine deci neliniște, o boală, o pagubă, bucurie, la care tu desigur ai socotit, te lasă în nevoie, ce apoi? Un alt scriitor biblic zice: „Smochinul nu mai înflorește, și fruct nu este pe viță, lipsește fructul olivului, și ogorul nu mai dă bucate, ele lipsesc din țirlă, și nici un bou nu mai este în grajduri. Dară eu mă bucur în Iehova, tresalt în Dumnezeul mântuirii mele.” (Habak. 3, 17. 18.)

Urmează sfârșitul.

La cine a venit Christos.

„Christos Iisus a venit în lume să mântuiască pro cei păcătoși, din cari cel dintău sunt eu.” (I. Timoteu 1, 15.)

Cine n'ar putea răspunde la aceasta întrebare? Dapoi Christos a venit la noi toți! La săraci și bogați,

învățați și neînvățați, la toate popoarele, neamurile, ramurile și limbă. Asta așa de iute o pricepe tot omul. Dară oare și aceea o pricepe dintr'odată, dacă 'i se spune, că, iubite prietene, tocmai la tine a venit Mântuitorul! Asta nu. Baremi faptele o arată așa, că nu. Că dacă și asta ar înțelege-o tot omul, ce o altă lume ar fi apoi! Tu înțelegi-o, iubite cetitor?

Nu te măhni la asta întrebare, nu-i de prisos a îndrepta aceasta către tot omul, și-i foarte bine a răspunde fiecare la aceasta. Că aceea așa le place la oameni, că Iisus iubește pre cei ticăloși, a rescumpărat pre cei păcătoși, dară la aceea nu le place a gândi, că: tocmai eu sunt acela ticălos, eu sunt acela păcătos, pre care el îl iubește, pre care el l-a rescumpărat! Că aceea nimene nu vrea să recunoască despre sine, că ar fi un păcătos ticălos. Înse cine nu recunoaște aceasta, acela nu o știe încă, că și la el a venit Mântuitorul.

Așadară iubiții mei cetitori, în zilele cele frumoase ale crăciunului, când cugetăm despre venirea lui Christos, mai întău de acolo să pornim, că a venit la mine, pentru mine a venit Mântuitorul. Nu-i asta egoism, nici mândrie, ci simplu numai punctul cel potrivit de pornire, din care putem a ne cunoaște pre noi și pre Mântuitorul nostru, apoi lumea și lucrul cel de tot mare de mântuire alui Dumnezeu.

Că dacă de acolo pornesc, că a venit la mine, atunci negreșit mi se aruncă întrebarea, că oare pentru ce a venit la mine? Și din catechismul cel mic pot răspunde, că pentru aceea, ca se mă rescumpere. Dară la asta iarăși să arădică întrebarea, oare atât de ticălos sunt eu, atât de păcătos, atât de neputincios, că altul trebuie se mă rescumpere? Firea cea trupească să rescoală la acest gând. Nu, și de mii de ori nu! Dapoi că eu nu sunt așa păcătos căzut, ca sutele și miile în jurul meu. Sunt mai bun ca alții. Și dacă am greșit în una sau alta, aceea-i nimic, în general sunt

eu totuși unom foarte bun. Așa vorbeste firea trupească. Dară omul meu cel din lăuntru zice, că toate acestea nu sunt adevăr, că eu sunt așa de rău, că încă și pre mine însu-mi vreau să mă amăgesc. Și omul meu din lăuntru arată spre Mântuitorul, care a venit pentru mine, și zice, ca nu către fiii lumii te măsură pre tine, ci către El! Și omul meu din lăuntru mă convinge cu încetul despre aceea, că eu am fost în așa o stare, ca, dacă Mântuitorul n'ar fi venit la mine, și nu m'ar fi rescumpărat, ar fi trebuit să pier în mizerie. Da, o cunosc, că de tot dela el atârn, sân-gur el m'a putut mântui, și numai el mă poate ținea.

Dacă aceasta cunosc, atunci Christos află locuință gata în inima mea și eu cu bucurie îi predau lui acolo stăpânirea, ca el să fie Regele inimei mele, că eu numai sân-gur în el trăiesc.

Dară și mai alta urmare are aceasta cunoștință. Adecă prin asta știu eu și aceea, că precum m'a privit pre mine chestia mântuirii sau condamnărei venirea sau nevenirea lui Christos: așa 'i privește și pre alții. Și așa acuma cu toată interesarea, cu hotărîre serioasă lucrez la aceea, ca dintre conștii mei cât mai mulți să înțeleagă, că și la ei a venit Mântuitorul. Aceasta deo-nea Domnul în zilele Crăciunului.

de-a dreapta înaintea copiilor. Ea deschise cofărelulul, și acuma să văzură tot felul de pachete minunate de frumoase, cu lux de aur și argint, imprimare cu panglice roșii și vânete. De-a stînga trebuia să se pună un serv simplu, cu o coșară vechiă pe spate. Din coșară să vedeau diferite pachete nepărate, în hîrtie groasă, rupturoasă pechetat, și legat și înfășurat cu sfori groase, vechi.

„Acuma, copii,” zise el, „acuma voi înșivă puteți hotări, de unde vreți se vă luați ceva.

Hah, cum alegeau ei darurile cele îmbiate de domnișoara! Și fiecare își căpătă pachetul său, unul mai frumos ca celalalt. În sfârșit luă și un copil din cele nepărate dela serv.

Vremea pentru primirea pachetelor a trecut, și eu strigai copiilor: „Acuma să despachetează!”

Cel dintîiu desface cutia sa pachetată cu argint. Ce este în ea? Năsip!

„Co-s bunurile acestei lumi?
O mană, De năsip
Viaiul sufletului.”

Al doilea desfăcu, precum acolo în istoria lui Iosef deslegară frații lui Iosif sacii.

Ce iasă afară?

Un cărnaț! Dară fără folos, de lemn.

Al treilea desface și găsește un măr-roșu la față de hîrtie — gol!

O față își alege o cutie lungă, îngustă cu panglică rosa ca deosebit excelent și capătă o joardă adevărată.

Deci vine cel din urmă cu pachetul său în învăliș grosolan. După pătaniile de până acuma nu sunt așteptările favorabile.

Dară ce este?

O păreche de pantofi (păpuci) noui!

Acuma ar fi trebuit să vezi copiii! Ei n'au uitat în viața lor, că într'un pachet nepărat ar putea fi ceva mai de preț decât într'unul cu hîrtie de argint pachetat.

Da, cine ar putea cumpeni și prețui bine!

O lecțiune de Crăciun alui S. Zeller. :-:

Bărbatul cel cunoscut a credinței în M. Sam. Zeller, o iubea, a da lecțiunilor sale impresie prin aceea, că se întindea după mijloace drastice. Așa voia el la sărbarea unui Crăciun să arate școalei duminicală în pildă cugetul, cum Fiul lui Dumnezeu și charul lui Dumnezeu ni se îmbie nouă în formă nepărută, dupăcum și istoria Crăciunului o dovedește.

El aduse o domnișoară îndemnatică cu un cofărel galben și o puse

Pentru ce avem Biblia.

Un copil a privit de multe ori cu bucurie ilustrațiile în biblia cea mare de familie, când într-o zi întrebă de tată-său: „Pentru ce avem noi propriuzii biblia?” Răspunsul tatălui: „Asta îți voiu esplica-o altădată,” îl amăgi câțva pre copil. Înse după câțeva zile îl luă tată-său cu sine la o femeie săracă, greu bolnavă, cu care se puse el la o întrevorbire: „Crezi d-ta, că Dumnezeu face dreptate, precând te lasă a suferi așa multe dureri?” „De sigur,” răspuse bolnava, „Dumnezeu e Părintele meu, el mă iubește, și pentru aceea sunt sigură, că el nu m'ar lăsa să sufăr, dacă nu ar fi de lipsă pentru sufletul meu. Că suferințele mele mă fac a cunoaște, cât preț are pentru mine Rescumpărătorul meu, și ele mă silesc la rugăciune.” Copilul ascultă cuvintele femeii cercată cu lacrimi în ochi, tată-său privi la el, și apoi întrebă îl de bolnava: „Pute-ai d-ta să-mi spuni, pentru ce este biblia?” Încordat așteptă micul la răspuns. „Oh,” strigă bolnava, „biblia a fost mângâiere mea în năcazuri!” Acuma știi el folosul bibliei. Din Wgs.

Siberia.

Cât de rece este iarna acolo, ne-o gândim deja din sunetul cuvântului. Mai ales fiilor lui Dumnezeu le trece prin inimă, când iau la mână mapa țării nemăsurată sau privesc v'ro ilustrațiune și gândește, că acolo zac sute și mii de frați scumpi captivi, pentru că prin foamea și setea lor după dreptatea lui Christos fu întorsă contra lor presupunerea piericului de stat. Dr. Bădecker, acela iubit luptător bătrîn răpăusot al lui Dumnezeu, a fost de multe ori în călătoriile sale spre sud-ost și în Siberia și a făcut lucrul iubirei între cei mai săraci neosteninduse predicând Evangelia. Și iubiții noștri cetitori de sigur

și vor aduce aminte în rugăciunile lor de „soții credinței” la răsăritul îndepărtat.

Cum să predică Mântuitorul nenorociților locuitori a puscăriilor rusești ne spune predicătorul Adam Podin, care nainte cu 21 ani fu convertit într-o misiune pentru mărinari în Londra. El locuiește în Kegel. El cercetă anii trecuți diferite puscării din cele mai descreditate rusești. Întruna din acelea găsi el nu mai puțin de 1440 prinși, din toate clasele, societății și naționalități. Mulți dintre cei nenorociți au fost condamnați la moarte, alții așteptau clipa, când vor fi transportați spre Siberia sau Caucaz în robie pe viață. Un mare număr dintre ei sunt prinși politici și nu criminali în înțelesul propriuzis al cuvântului. — Predicătorul P. istorisește în una din epistolele sale: „Este o priveliște înfricoșată, așa o mare mulțime a acestor ticăloși, bărbați, femei, și copii... În general predic eu la cam 2—300 în prezent, din cari cei mai mulți sunt în fer și lanț. Toți aceștia umblau odinioară liberi ca noi, cetățeni liberi, nelegați ai lumii acesteia alui Dumnezeu. Și acuma? Să vede pe esprimarea cea timpită, tristă — nici o nădejde nu le-a rămas: ei o știu, pentru ei nu mai este vorbă despre „libertate” dincoace de mormânt... — Dară, mulțămită lui Dumnezeu — eu putui vorbi despre o altă libertate, despre rescumpărarea Mântuitorului nostru, a-i îndruma la unica mângâiere, ei, cari după părere au pierdut toate, toate ocaziunile negrijite, au încurcat viața lor! — Și cum a binecuvântat Domnul lucrul meu, mai ales în adunările din urmă!

Într-o adunare vine spre mine un bărbat. Și când mai mă ajunsese, 'i se puse un ostaș cu baionetul înfipt în cale, care gândea, că acela om ar vrea să-mi facă ceva. Bietul om înțelese pre ostaș și strigă: „Oh nu! Eu nu plănuiesc rele. Eu voiam numai să știu, că oare toate-s adevărate, ce el zise aici. Cine-i acela om?”

Are îngăduință la aceea ce el vestește? Îrtatu-mi mie în fapt a-l crede?" Și din nou propășii eu și le spusei: „Toate sunt adevăr — eu nu mintesc. Dacă Mântuitorul nu m'ar fi scăpat, nu ași fi în nimic mai bun ca ori care din aceasta pușcărie.“ Apoi le esplicai eu, cum am venit la mântuire, și că Domnul pre toți poate mântui, numai de ar vrea să crează în el ca Mântuitorul, Domnul și Regele lor. Atunci să fiți văzut fețele lor, când fură duși ju închisorile lor: unii zimbeau, alții plângeau, iarăși alții ceteau în N. Testament, care fu împărțit între ei. Pe lângă aceasta să auzea necontentit, ca o petrecere singulară, într'un ton, zuruirea lanțurilor de fer, trăngându-le după ei. Mai mulți din acei prea săraci deveniră încă scurt naintea morții lor ca rescumpărații Mântuitorului, plini de credință și încredere în prețioasele lui făgăduinți. Și mulți din acei expatriatii în Caucaz poartă soartea lor cea gea mai ușor, decând deveniră proprietatea știută a celuiia, care a zis: „Jugul meu este bun, și sarcina mea este ușoară.“

Servul.

Dela Christina Roy.

(Continuare.)

În sfârșit să uită Petraș direct la Method, ochii lor să întâlnească, și el amuți.

„Așa, spus-ai deci toate d-ta, cu câte te-a însărcinat diavolul?“ zise liniștit, mai vesel servul. „El mi-a fost în acest caz dator; numai mă minunez, că atâta vreme m'a lăsat în liniște. Mai că mă temeam, că nu servese bine Domnului Christos. Dară acuma-i bine treaba. Așadară, ce diavolul ți-a dictat, aceea m'ai spus, acuma vorbește dară, vecine Petraș, pentru d-ta însu-ți, ce fel de nedreptate ți s'a întâmplat, ce ți-am făcut eu d-tale sau fiului d-tale?“

Ovreur își frecă mâinile și binecuvântă pre Method în spirit. Podhai-

schii, încă aruncă hârlețul său și stătea în apropiere ca ameuțit; el nu știa de uimire, ce să gândească despre Petraș.

„Deci, ce ai d-ta propriuzis cu mine?“

Întrebarea cea liberă și liniștită servului îl obori; dară el să îmbărbătă și voia din nou a se apuca a ocări. Inse îi rămăseră verbele pe gât, așa că esplicarea, pentru ce ar fi el mânios, cu mult mai moale deveni. „Sameo nu vrea,“ închise țăranul, întorcându-se către ovreu, „pentru că apoi ar veni la noi Podhaischi și ar putea iarăși deveni cum era mai nainte; ca și când am trebui să bem fără măsură și nu am putea bea cu cum-păt. De altmintrelea nici nu trebuie să vină Podhaischi la noi, ba nici nu-i iertat a veni!“

Vorbele din urmă le vorbi țăranul cu dispreț; aceasta îl sgduni pre Podhaischi cel tare.

„Fii fără grijă, Petraș“, zise el precând pași mai apoape, „în casa ta, dacă voi faceți din ea o cursă a diavolului, ca să ademeniți oamenii în ea, ca să-i sugeți și să-i omeriți, și fără de oproala ta nu voi intra; chiar dacă tu m'ai ruga, nu ași pași pe pragul tău. Dară nici-când, nici-odată, asta ți-o însămnă, nu o voi uita fiului tău, că avu atâta milă cu mine și voia a mă scuti de pierzarea vecinică. Și urmele lui, ori și unde ar merge el, le voi binecuvânta încă.“

El nu ajunsese mai departe, ci se aruncă la pământ și plânse. El plânse de 'i se frângea inima pentru aceea, că era atât de nesocotit; toți puteau închide ușa lor naintea lui. Petraș îl vede plângând și stătea acolo ca opărit.

„Așa, vecine, este așa un mare rău,“ zise bătrîna Podhaischi, ca d-ta ai așa un fecior bun? Și doară ți s'a făcut nedreptate, dacă Method l-a învățat, a nu se uita cu nepăsare către ruinătorul oamenilor! Eu aveam numai un fiu; el era un fiu bun, până ce fucepu, a cerceta birturile. Apoi o ști d-ta, ce o cruce aveam cu el; de câte ori m'ai scutit și ascuns d-ta de el; de câte ori femeea lui! Acuma, când bunul Dumnezeu s'a

îndurat de el, pe când ne-a trimes un om bun, care l-a mântuit, acuma blastemi și sudui d-ta pre acest om! Uite numai la fiul meu și ascultă vaietul lui; și dacă d-ta ai o inimă de piatră, atunci deschide un birt. Și dacă Samco nu vrea să despoaie pre oameni de ale lor, atunci respinge numai pre fiul cel bun. Dară adă-ți aminte de vorbele unei mamă săracă, ticăloasă, pre acărui fiu îl ruinară birtașii: „Vai ție, care dai de beut aproapei tîu, și ai turnat beutură spumegândă, și l-ai amețit, spre ai vedea goliciunea!” Blăstemul lui Dumnezeu de sigur te va ajunge!”

„Nu plînge, fiul meu!” cu aceste cuvinte să întoarse bătrina Podhaischi către fiul ei. „Dumnezeu te va ajuta. Tu ești încă tînăr, încă nu sunt toate pierdute, numai dacă el nu ni mănios! Nu plînge, vino, noi vom săpa mai departe!”

Fiul ascultă și să sculă; oi luară uncele lor și săpară mai departe. Și Method își luă hîrlețul său și tăia cu el o bucată mare de pămînt.

Ce-i mai rămase lui Petraș alta, decât a merge? El o știu foarte bine, că aceea, ce el făcu era rău, și că toți acești oameni îl rușinară; dară nu voia să și-o mărturisască.

El merse la casa comunală, ca să-și iee licența pentru a arde (frige); dară nu o capătă. Nu face nimic, gîndi el, eu mă voi însoți cu cineva, și vom arde la olaltă. El își afă prea iute un soț, și astfel arseră ei. Mii de prune pompoase, veniră în căldări, și oamenii făceau din ele otravă, ca să otrăvească pre consoții lor cu ea.

Dacă voim să căpătăm puțină otravă contra șoarecilor, cari ruinează toate în casă, trebuie să avem licență dela medic, notar și judele cercual; iar de voim să otrăvim pre oameni, atunci trebuie numai plătită licența și arderea, și este îngăduit, și încă să bucura câte un medic, că baremi capătă mai mulți clienți. Da, așa-i în lume!

Va urma.

DIN FĂURIE.

„De-ași fi eu împăratul”, zise nu de mult un om în haina împărătească, „atunci ași porunci, ca toți barbații, și cari n’au fost cătane, să stee pe câmpul de luptă, să dee ajutor etc.” „Așa văd”, zisei eu, „că nu-i așa mare lipsa acolo; că și d-ta ești încă pe aici.” Pentru ce ar vrea să fie acest om împărat? Pentru că gîndește, că dacă el poruncește, atunci el poate ședeă acasă în liniște și scutit, cum o și face în prezent, și doară să teme, că nu mult va mai încunjura mergerea, și altora las se le curgă sudoarea și sângele numai el de ar fi împărat, ca să poată porunci, neștiind, că și împăratul are grijele și piericoalele; și împăratul umblă pe câmpul deluptă și împarte soartea altora.

„Numai de-ași fi eu conducătoru adunării, eu știu cum ași conduce și cum ași porunci, ca să nu umble membri după placul lor, fără de rânduială”, zice careva iubit frate. Da, pofta de a fi mare este aici, dară, dragul meu frate, dacă ție îți place de regulă și rânduială, pentru ce lăși tu toate de o parte, pentru ce nu faci tu toate acelea, ce ai pofti dela alții? Sau doară ți-ar plăcea ție, să poruncești altora și tu să te retragi? Tu doară socotești scaunal conducătorului fără de grijuri și sarcini, ca acela soldat cu puțin curagiu? Doară tu te lauzi cu slăbiciunea ta, ca acela soldat cu dugetul rănit, și zici că până te vei vindeca? Dara oare peste câte luni ori ani vrei tu să te vindeci? La alții să vindecă spărtura în cap și frîngerea oaselor la mîni și picioare și rana ta mică, neînsemnată încă nu s’a vindecat; așa cugeți tu că poți fi conducător? Te rog, nu pofti la așa onoare desartă, ci gîndește mai bine să te vindeci! Gîndește, că a fi conducător nu-i mic lucru și că-i plir de respundere. Iar dacă acela, la cari îi este încredințat acest lucru mare

nu îl face cu credincioșie, ci lenevește, sau doară nu ține rânduială, el are un Domn cu mult mare ca el, care îl va trage la răspundere pentru toată fapta, fie bună ori rea. Dară tu te silește a te vindeca, și a fi cu viața ta regulată o pildă celor neregulați. Numai cei ce se luptă cu bravură, capătă premii, cei ce se ascund capătă și glonțul.

* * *

Un medic din Berlin scrie: În clinica chirurgicală regală în strada Ziegler vine un transport nou de răniți, cei mai mulți greu răniți, cari să poartă cu grijă în paturile lor. Numai un apărător încordat de patrie să coboare fără de ajutor din trăsură și vine la medicul primitor.

„Na, omule,” zise acesta, „d-ta de sigur nu multe ai căpătat?”

„Nuu,” respunse surul armatei, „decât numai trei lovituri cu patul pușchei pe cap, zece împunsături de baionet și o împuscătură în piept. Alta nimic!”

Oare nu s'o fi vindecat acesta mai iute, ca cea de mai sus amintit?

* * *

Pânăcând împăratul Vilhelm provoacă poporul său la umilință înaintea lui Dumnezeu și din nou apucă ocaziunile, a descria toate rezultatele milei lui Dumnezeu, rămâne ministeriul francezesc în respingerea sa rece: Viviani declară deunăzi în conziliul ministerial, că el a căpătat mulțime de petițiuni (!), în care să provoacă guvernul, a ordina ținerea oficială a serviciurilor Dumnezești. Ministrul președinte îndrumă la aceea, că exerciarea datinilor religioasă e liberă, și încă sub condițiile prescise de lege, care nici într'un chip nu îngăduie amestecarea guvernului în lucrările religioase. Guvernul să învoi la răspunsul dat de Viviani. — Ei rămân dară și de acuma ca până acuma în ținerea lor ateistică. Sărmană Franța, de ai cunoaște tu în

aceasta vreme a ta, ce servește spre pacea ta!

* * *

Despre aceea, ce să întâmplă în sufletul celor neutrali, serie o elvețiană într'o epistolă către un englez: „Noi ne ținem necondiționat neutrali și totuși nu suntem nesimțitori către puterile luptânde: Noi nădejdum cu germanii, noi suferim cu franțuzii, noi revoltăm cu rușii, noi ne luptăm cu austriacii, noi suntem cu teamă cu sîrbii și — noi ne rușinăm cu englezii.”

*

Un su locotenent franțuzese scrisse rudeniiilor sale între altele.

„Eu vă voi scria astăzi ceva despre soartea mea. Toți răniții, de-o potrivă de care națiune, care sunt luați de germani, capătă o tratare foarte bună și sunt grijiiți cu o jertfire, bunătațe și răbdare nemărginită de toți, cari aparțin medicilor crucei lor roșie. Așa o pățim și noi, dară eu sunt sigur, că în părțile voastre tocmai cele contrare să spun. Lăsați-vă învățați și învățați pre ceialalți, că aceea, ce eu istorisesc, este întregul adevăr, și că eu scriu aceasta, fără a fi de oarecineva înfriurit. Să știți, că Germania este un popor tînăr, bogat în viitor și mai ales tare și civilizată. Germania formează cu toate că are multe state o unanimitate întreagă, care este știută mărimea ei, și care este topită la oaltă prin disciplină aspră atât în cetățenie cât și în militar, o disciplină pre care caracterul rasei noastre latină nu ar putea-o suporta. Tot așa de puțin să credeți, că germanii ar fi așa vioși la răzbel, din contra, poporul e foarte liniștit, și acesta este trăsătura cea mai evidentă a caracterului lor. Câte păreri false s'au făcut despre acest popor, când s'a zis, că ei până acolo ajunseră, a da celor răniți restul (a-i omori)! Minciuni și nebunii toate aceste! Eu însu-mi am văzut în ziuar-nirei mele, că ostași germani au plâns, când au văzut pre greu răniții noștri.”

Pierderile Rusiei și Franței ajung după raporturi svitere până la 1. noiembrie cum urmează: Rusia 327.000 morți, 575.000 răniți și 232.000 prizoneri; Franța 131.000 morți, 370.000 răniți și 167.000 prizoneri.

* * *

O foaiă edată de Pastor Heydorn fu oprită de comanda armatei germană. Cauza la aceasta a fost un articol scris de numitul păstor, în care el o arată ca un sămăn regretabil de slăbiciune, când în vremea războiului mai mult să roagă ca altă dată. Aceasta lucrare a comandai generală își va afla în toate părțile învoirea. Mai ales mulțămitori trebuie să fim pentru hotărârea, cu care o cercare, a eda din nou aceasta foaiă sub un titlu nou, încă fu zădărnicită de comanda generală.

mai bine. Însă Dumnezeu în îndurarea și îndelungărbdarea sa i-a cercetat, le-a trimes vrăjmași, cari iau neli-niștit, le-au făcut pagube; iar acuma văzând poporul ce a făcut, că a părăsit pre Dumnezeu, a început a suspina și a striga către el, la care el trimese, adică sculă din popor judecători, cari îl judeca și îl scăpa de vrăjmași, acești judecători de regulă erau cu alt cuget și altă inimă către popor. Dumnezeu și vrea întotdeauna să vindece ranele acelora cari strigă către el. El a ajutat pre Israil, el ne ajută și nouă, de venim la el în numele Domnului Iisus, părăsind păcatul și viața nedumnezească.

Duminecă, în 10. Ianuare.

2. Scăparea lui Israil prin Debora și Barak.

Judecători 4, 4-5, 22.

LECTIUNI DE DUMINECĂ.

Duminecă, în 3. Ianuare 1915.

I. Răbdarea lui Dumnezeu cu Israil.

Judecători 2, 6-18.

Cuvânt de aur: „Voiu vindeca neascultarea lor, 'i voiu iubi cu bună-voia.“ Osea 14, 4.

Iarăși am trecut un an întreg preste un frumos număr ale lecțiilor din N. Testament și luăm din nou firul lăsat din V. Testament pentru un an, ca să studiem multele istorii frumoase și bogate de învățătură a poporului lui Israil.

Noi ajunserăm dară, după ce văzurăm capătul vieții lui Iosua, servul lui Dumnezeu, cum poporul încă puțină vreme, până trăiau cei bătrâni, cari au văzut minunile lui Dumnezeu, să țineau de Dumnezeu și calea lui, dară apoi crescând tînării, cari nu știau mult din lucrările lui Dumnezeu, s'au abătut dela căile lui Dumnezeu căutând la zeii streini și cultul lor, care să poate că le plăcu

Uni Cuvânt de aur: „Dreptii strigară, și Iehova auzi, și din toate nevoiele lor îi scăpă.“ Ps. 34, 17.

Noi vedem după lecția din urmă, cum poporul, care părăsise calea lui Dumnezeu, să întoarse către el cu suspin și căință și cum Dumnezeu să îndură de el sculându-i judecători și scăpându-l prin ei de apăsarea vrăjmașului. Astăzi stă înaintea ochilor nostri sufletești o femeie, Debora, care era profeteasă și judeca pre Israil și un Bărbat, pre Barak, care el auzi chiâmarea lui Dumnezeu ca să meargă spre a scăpa cu miile din Israil pre popor de sub jugul lui Iabin, regele Canaanului, dară el fiind cam fricos nu voia să meargă sângur, ci zise, că dacă merge și Debora. Ea să învoi a merge, decât că 'i spuse, că aceasta nu-i face lui onoare. Ei merșeră, și ce biruință avură, ne-o spune lecția de astăzi și cântarea Deborei, cu care ea lauda puterea lui Dumnezeu, ajutorul lui Israil.

Duminecă, în 17. Ianuară.

3. Chiámarea lui Ghedeon.

Judecători 6, 11—40.

Cuvânt de aur: „Fericit bărbatul, pre care tu-l alegi.“ Psalm 65, 4.

Lecciónua din urmă ne spuse despre scăparea lui Israil prin Debora și Barak. Dară după cum ne spuse lecția din cealaltă Duminecă despre răbdarea lui Dumnezeu cu Israil, așa o și vedem, că acest popor din nou uită de Dumnezeu și se întoarse către idolii popoarelor. Astădată erau Madianiții, cari aveau să neliniștească poporul. Ei trebuiau să vază, cum veniau văjmașii lor și le făceau pagube în țarinile lor atunci, când aveau nădejde de a avea seceriș bun. Și așa trebuia să ducă ei lipsă din an în an tot mai mult. Aceasta era pentru ei o lecțiune aspră și ei să cugetau din nou la Dumnezeul lor, pre care îl părăsiseră. Ei suspinară și el îi auzi și le trimese din nou mântuire prin Ghedeon. Lecțiunea de astăzi ne descrie pe larg cine-i Ghedeon, din care sămânție e el și ce cugetă el despre sine. Este foarte bine, când noi tot așa am cugeta despre noi; dacă nici când nu ne-am înălța, ci am fi tot mereu umiliți, atunci și Dumnezeu ne poate folosi pentru ori ce mari probleme. Așadară să ne învățăm dela Ghedeon în umilință. Este, că el nu îndată pornește, deoarece el nu să vede pre sine și în sine ca așa bărbat voinic, dară Dumnezeu prin el să lucreze, și Dumnezeu nu să mânia asupra lui, ci la toată cercarea îi dă și răspunsul potrivit, adică îi împlinește dorința și-l convinge despre misiunea să către el și scăparea poporului prin el. Lecțiunea următoare ne spune despre lupta și biruința lui.

Duminecă, în 24. Ianuară.

4. Ghedeon și cele trei sute cu el.

Judecători 7, 1—25.

Cuvânt de aur: „Nu prin putere și nu prin tărie, ci prin spiritul meu, zice Iehova Dumnezeul oștirilor.“ Zach. 4, 6.

Despre Ghedeon am mai auzit noi în lecția din urmă. Astăzi auzim noi despre faptul lui cel mare, care îl lucră el în numele lui Dumnezeu. Multe mii au fost Madianiții, dară Ghedeon avea deajuns oameni în cele trei sute de bărbați, pre cari el îi alese la îndrumarea lui Dumnezeu. Au fost și la el multe mii adunați, dară cei mai mulți au fost fricoși, cari nu erau de treabă. Inse și din accia cari s'au arătat curagioși trebuia să meargă mulțimea către casă, și numai cele trei sute alese la îndrumarea lui Dumnezeu aduseră rezultatul dorit. Dară nici aceștia nu cu a lor putere sau arme, ci numai cu puterea lui Dumnezeu s'au luptat; că arme nici nu aveau ei, ci niște hîrburi și făclii. Oh hîrburile ar trebui să fim noi, neprețuiri în ochii nostri și lumina, adică făclia Domnului Iisus dacă arde în noi, atunci și noi facem lucruri mari în numele lui, chiar și de suntem slabi și mici, el este într-un ajutorul nostru, dacă noi suntem într-adevăr aleșii lui.

Duminecă, în 31. Ianuară.

5. Cum fu Samson cerscut.

Judecători 13, 8—25.

Cuvânt de aur: „Aceste cuvinte, cari ți le spun astăzi, să le ai în inimă, și să le întipărești în fiii tăi.“ V. Moisi 6, 6. 7.

Despre Ghedeon și biruința lui asupra Madianiților am auzit noi în Dumineaca din urma, astădată auzim despre Samson, cum avea el a fi crescut. Cuvântul nostru auriu ne-o spune, cum trebuie copiii creșcuți, ceea ce și noi cu toți ar trebui să ne învățăm, ca numai în frica lui Dumnezeu de vom crește copiii, vor fi potriți pentru careva lucru în împărăția lui. Noi știm, ce un om s'a facut din Samson, și daca el mai târziu căzu în mâinile filistenilor, nu frica de Dumnezeu l-a dus pre el acolo, ci încrederea în sine. Noi am putea învăța dela Samson și bune, și ne-

am putea lăsa îndemnați, ca să nu ne jucăm cu păcatul, că acela nu ne aduce onoare.

Pentru Duminecă, în 7. Februarie.

6. Ruth alege pre adevărul Dumnezeu.

Ruth 1. 1—21.

Cuvânt de aur: Ruth 1, 16.

Epistolă dela fr. Meyer.

Către multele urmări vrednice de deplâns ale războiului să ține și aceea, că noi suntem împiedecați a veni la olaltă ca comitet țăresc. Este cu atât mai de deplâns, intrucât lipsa convenirei noastre prin războiu nu mai puțin, ci cu atât mai mare este. Pe lângă aceasta nu știu eu, că oare lipsa convenirei noastre este de ajuns cunoscută la toți, și că oare facutus-o ceva, a delătura urmările cele vrednice de deplâns a neconvenirei noastre? Eu am căpatat *foarte puține* raporturi din adunări și dela iubiiții frați. Iar eu gândesc, că noi, deoarece fu împiedecată convenirea noastră și trebuia să fie amânată, cu atât mai mult ar fi trebuit să fim legați și a ne sfătui prin serieri, și doară am fi putut unele împiedeca și opri, și altele a le duce la cale, a le produce și face. În tot cazul ar fi fost de mult vremea a pregăti convenirea noastră de mai aproape. Anul să apropie sfârșitului său (este și trecut pecând cetiți acestea) și în primăvara viitoare ar trebui să fie conferința noastră țăreasă. Și aceasta a o pregăti ar trebui să fim deja activi. Doară acelea ce le spun astăzi ar fi trebuit să le spun de mult deja. Ce pre mine m'a oprit a fost, că eu așa foarte puține raporturi căpătai dela iubiiții frați, și eu aveam sâmbătirea, ca și când iubiiții frați n'ar mai socoti la conlucrarea mea. Aceasta putu fi cu atât mai ușor cazul, precând eu nici nu puteam ști, că oare mai merge-voiu mai odată în Un-

garia, și voiu putea fi acolo activ. Sunt abea vr'o 6 săptămâni, că glasul meu sună mai curat, și eu pot iarăși mai ușor umbla. Eu nu sunt sănătos, dară totuși așa, cum în anii din urmă, numai că bătrîneța s'a adăugit și slăbiciunea generală. Pentru aceea sper eu, de va ajuta Domnul mai departe, a mai putea merge odată în Ungaria.

Deci așa ruga eu pre fiecare iubit frate, fiecare membru din comitet, dară și pre fiecare premergător, bătrîn, predicător, diacon și ajutător din inimă și urgent a-mi da un raport mic, lămurit și adevărat despre adunare, stațiunea, sau teritorul de lucrat, unde locuiește, lucrează, și de care să ține. Mai nainte despre adunare, despre starea lor spirituală și sufletească, dară și despre starea lor materială; despre numărul membrilor lor, de când există, despre stațiunile ei, și despre mărimea și alta formă a teritorului lor de lucrat; cum își face lucrul și poartă lucrul Domnului, și despre toate lipsele ei. Că oare are lipsă de vr'un ajutor, pentru ce și la ce? Despre numărul școalelor duminicale, a învățătorilor și a copiilor în adunarea locală, în stațiuni, sau în teritorul de lucru. Cum să face lucrul școalei duminicale: Află-să învățare în grupe, oare au învățătorii și învățătoarele oare pregătitoare și cum o fac ei acestea, cari mijloace ajutătoare au ei la pregătire, și la învățătură să folosesc de către învățătorii? Oare există reuniuni în adunări, la stațiuni, sau pe teritorul de activitate, și cari? Ce scop au acelea și cum caută a ajunge acela; cum caută ei a crește, și cum să mișcă nainte și să edifice, cari activități exerciază ei la toate aceste și cu ce rezultat? Numărul și numele lucrătorilor, cari lucră în adunare, în stațiuni, sau în teritorul de activitate? Câți și cari lucrători sunt puși pe vremea lor întreagă și își trag leafa? Câți, și cari lucrători sunt puși pe o parte a vremei lor și pe câtă vreme? Câți bani aduce la olaltă

adunarea, sau stațiunea, sau teritorul pentru lipsele proprii? Cât de acolo pentru susținerea lucrătorilor misiunii? Cât pentru zidirea sau arînda căsilor de adunare? Cât pentru altele lipse sau scopuri și pentru cari? Cât pentru alte adunări, stațiuni sau teritoare? Cât pentru lucrul nostru comun în Ungaria; pentru misiune, zidirea capelelor și săraci? Cât pentru misiuni externe: Misiune de păgâni și altele? Câte foi să în și cetesc în adunări, stațiuni teritoare? Cari, și câte exemplare din fiecare? Ce fel de invențiuni deosebite are adunarea, stațiunea sau teritorul, sau ocațiuni de a lucra, a mișca înainte și la edificarea adunării și a stațiilor, spre grijirea școalei duminicală și la reuniunilor, și spre înăntarea lucrului întreg, sau a unor părți din el, sunt la mână, sau ar trebui, sau s'ar putea căuta și găsi?

Cari obiecte: Ocațiuni missionale, lipse ale întregului nostru lucru; ale adunarilor, stațiilor, teritoarelor de lucrat etc. ar trebui prin comitet sau prin conferința țarească sfătuite, cari capitole ale scripturei, adevăruri din Scriptură, cari adevăruri deosebite, relațiuni, lipse ale adunării și a misiunii, a lucrului întreg sau a unei parte din el ar trebui vorbit? Care metode de lucrat ar trebui să fie deosebit exerciate și grijite, cari stări rele delăturate, și cari mijloace de ajutor câștigate, și cum? Cari piercoale amenință adunările noastre în total sau în singular? Cari slăbiciuni lacuni, sminte și piedice împiedecă lucrul nostru și ar trebui delăturate și cum? Ce ai tu altele a pune înaintea comitetului țărese sau conferinței țărești spre sfătuire? Toate câte ar trebui vorbite la convenirile noastre, ar trebui să fie mult mai nainte cunoscute membrilor comitetului și la toate adunările și la toți membri, și ar trebui cu rugăciune gândit despre ele, cu cât mai mult, cu atât mai bine.

În sfârșit vă rog foarte, ca epistola mea nu cumva pentru lungimea ei,

sau pentru multele întrebări și lucruri, cari le conține, a o pune de o parte, ci a o ceti adese ori și cu atențiune, și mai ales a nu vă părea rău de osteneala a răspunde la ea. De sigur vei fi tu de o părere cu mine, că cauză lui Dumnezeu pre-tinde întreaga noastră atențiune, și osteneala și singuința noastră și o și pretinde. Cu salutare din inimă, fra-tele tău

H. Meyer.

(Întrebări biblice.

1. Unde este scris: Căutați în cartea lui Iehova și cetiți?

2. Unde este scris: Caută acum; căci Iehova alesu-te-a, ca să zidești casă?

3. Unde cel ce caută cele bune, bunăvînță capătă, iar cel ce caută cele rele, rău 'i se va întâmpla?

4. Unde: Vor cutreiera dela miază-noapte până la răsărit, căutând cuvântul lui Iehova, dară nu-l vor afla?

Întrebările din trecut au fost: 1. *Moisi*, II. *Moisi* 2, 13; 2. *Gog*, *Ezekiel* 39, 3; 3. *Iehova*, *Ieremia* 5, 3; 4. *Iehova*, V. *Moisi* 32, 39.

Au aflat: Sida Clepe, Măriuta Moti, Cintean Giulita, Lucaei Catița, Sfăt Sena, Andea Giulita, Mocuta Anuța, Andea Nușcița, Surori tinăre Kirtös, Cintean George, Siclovan Pavel, Kirtös; Bora Toader, Morgan Zaharie, Panea George, Tulka; Crosen Florița, Trimbița Anuța și Cornelia, Vane Mitru, Lajos Vilmos, Villagos; Petru Crainic, Serga Ilie, Bogdan Mari, Halmagyescs; Mihut Alexie, Gros Ioan, Otlaean Stefan, Kétegyháza; acestia au aflat toate întrebările. Angelov Katarina, Temesszécsány 1. 3. 4. Baban Dumitrie, Tereza și Maria, Arabajia, România, 2. 3. Jelecutean Todor, Marosnagylvölgy 1. 3. 4. Jurca Elena, Marosnagylvölgy 2. Crista Ioan din Kápolnás 4. Dragoș Emilia și Zeni, Rókes 1. 2. 3. Gh. Petrescu Motoc, Ostrov, România 1. Brinda Ilio, ostaș în Arad 1. 3. Sirbut Petru, Brad Mihai, Nan Zeni, Otliaka; încă au aflat toate întrebările, dară au cam întârziat cu trimeterea lor. Toți sunt îndemnați, a se sili la vreme; vă salută cu iubire Berbecar.

Redactor responsabil:
VASILIU BERBECAR.

Șăptămână de rugăciune.

Dela Duminică în 3 Ianuare, până Sămbătă în 9 Ianuare.

(Fiind foaia întârziată să poate ține a o săptămână mai târziu.)

Duminică, în 3. Ianuare.

Texturi de predicății sau vorbiri.

Ioan 15, 7; Iacob 4, 2, 3; Luca 11, 2; 3, 21; Efes. 6, 18; Mat. 9, 38.

Luni, în 4. Ianuare.

Mulțămită și umilire.

Mulțămită pentru siguranța cea necălită a temeliei evanghelice despre Iisus Christos; pentru dorința tuturor fiilor lui Dumnezeu de pe tot pământul după o legătură mai strinsă în serviciul și lucrarea pentru Domnul; pentru un mai mare interes către sf. Scriptură ca cuvântul lui Dumnezeu, care ne învață „spre mântuire”, pentru dovada cea necombătută, că viața întru Christos e o viață a biruinței, și că viața fără de Christos e o viață căzută în luptă; pentru dorința cea serioasă după o reînviere în viața adunărilor și o lume pătrunsă de Evanghelie; pentru darul Duchului sf. și fericita pățanie a acelor, cari l-au primit și îl ascultă.

Umilire în privința mândriei omești și îndestularea cu sine a anăgirei, că răutatea ar sta în starea de din afară a vieții, și nu în lăuntru omului; a amăgirei, că omul s'ar putea scăpa de nefericirea sa, fără de a fi mântuit de păcatele sale; acelor mulți, cari s'au rătăcit dela credință; a puterei și servirea banilor, cari să pradă în desfătări proprii; a vieții lămești, care s'a vîrit în multe adunări în locul „cugetărei spirituală.”

Texturi: Ps. 62; Isaia 5, 8—23; Dan. 9, 16—20; Rom. 7, 18—25; II. Cor. 10, 4; Tim. 1, 8—14.

Mărti, în 5. Ianuare.

Comunitatea lui Christos pe pământ.

Rugăciune pentru o cunoștință mai

lămurită despre aceea, că adunarea este o instituțiune spirituală; ca toți membri adunării să rămână în legătură personală cu Christos, Capul adunării; ca evanghelia despre mântuirea, care vine de sus și lucrează din întru spre afară, să fie cu mai mare credincioșie vestită; pentru mai puține predici, cari caută ași face datorința, și mai multe predici, cari caută mântuirea sufletului; ca adunarea să-și cunoască mai bine chiămarea ei, a ieși din lume, ca prin aceasta să cunoască ordinul, că are a merge în lume ca martor alui Christos; ca serviciul cuvântului, oficiile comunității, întreaga ei organizație să dovedească despre lucrarea sf. Duch, care locuiește în ea; ca reuniunea evanghelică să fie tot mai mult binecuvântată de Dumnezeu și să se folosească la aceea, a uni comunitățile evanghelice libere din lumea întreagă mai strins la oaltă; ca reuniunea să stec tot mai tare lângă misiunea ei pentru lume între adunări și popor.

Texturi: Ps. 85; Isaia 55; I. Cor. 1, 10—27; Efes. 4, 1—16.

Mărcuri, în 6. Ianuare.

Popoarele și regenții lor.

Rugăciunea pentru toți domnitorii și prezidenții, ca să servească cu credincioșie lui Christos și popoarelor lor; pentru toate autoritățile, judecătorii, legiuitorii, ca Dumnezeu să binecuvinteze funcțiunea lor, ca aceea să fie spre onoarea și mărirea lui; pentru ochi deschiși la popoare, ca să cunoască păcatul și rușinea, care își au jocul lor în necumpăt și desfrânare; pentru toți cari au înfrurare spre comerț, comunicație, industrie, literatură, ca să pretindă adevăr și dreptate; pentru toate pozițiile, ca să înceteze contrastele cele mari între clase și toți cetățenii să trăiască în consunare cu dreptatea, care „înaltă poporul”; pentru copii națiunilor, ca să cunoască speșele și uriciunile rezbelelor și ca să fie conduși de Dum-

nezeu la aceea, a îndrepta toate diferințele naționale cu Spiritul Capului păcii, care este Christos; pentru ostași, mărinari, poliști și toți servitorii publici și oficanții țarești, dară mai ales pentru o pace grabnică în acest războiu crâncen și sângeros.

Texturi: Ps. 33, 12—22; Isaia 35; Mat. 11, 20—24; I. Petru 2, 9—20.

Joi, în 7. Ianuară.

Missiune externă.

Laudă și mulțămită pentru evangelia despre Christos ca sângura și îndestulătoarea veste despre rescumpărarea omenimei; pentru rîurile cele deosebite de binecuvântare, care s'au revărsat preste multe părți ale teritorului de missiune și pentru secerișul ajuns prin aceasta; pentru înflorirea adunărilor indigene în multe țări și pentru nedejdea, ca aceea să devină curând o putere mare misională;

Rugăciune, ca fiecare membru în corpul lui Christos să facă datorința sa, așa ca toți oamenii să cunoască deplina rescumpărare câștigată prin Christos; ca păgânii, acărora credință ajunse la clătinare, să fie scutiți de materialism și necredință neamurilor civilizate; a tînări și fecioare să fie conduși de sfântul Duch în țările noastre, a se preda se misiunii; ca missionarii, interpretii, învățătorii, medicii, grijitoarele de bolnavi să sâmtască în lucrul lor apropierea Învățătorului și să fie umpluți de Duch sf.; ca cei pocăiți să aibe acela char, a rupe îndată cu viața cea vechiă a păgânismului și să aducă prin umblarea și mărturisiera lor pre Christos aproape omenimei; ca adunările indigene (care sunt astădată mai ales înorăjbite de războiul universal) să fie crescute la conducerea independentă și încă la așa libertate, care să aducă rasele singulare la deplina desvoltare prin conducerea Duchului sfânt.

Texturi: Ps. 2; Isaia 60, 1—12; Mat. 28, 16—20; Fapt. 1, 6—11.

Vineri, în 8. Ianuară.

Familia, școala, tînărima.

Rugăciune pentru părinți și logodnici, ca si să înțeleagă tot mai bine partea cea spirituală a căsătoriei; pentru tați și mame, ca si să fie copiiilor lor cei mai buni soți, ca să-i poată crește ca caractere curate creștinești; pentru pocăința copiilor și tînărilor; pentru toți învățătorii școlii duminicale, ca să fie într'adevăr cu cuget spiritual și să aibe scopuri înalte spirituale; pentru toți învățătorii școlilor mici și mari, ca să fie creștini adevărați și să fie aflați ca credincioși în chiămarea lor spirituală; pentru continuarea studiarei bibliei în toate școalele, ca aceasta carte spirituală să fie esplicată în mod spiritual; pentru toți învățătorii și elevii universităților. în seminare etc., ca învățatura cea curată a evangheliei să fie acolo învățată.

Texturi: Ps. 34; V. Moisi 4, 5—10; Marc. 10, 13—22; II. Tim. 3, 10—17.

Sambătă, în 9. Ianuară.

Missiune internă și Iudeii.

Rugăciune, ca creștinii să cunoască nai bine chiămarea lor, a implini ordinile lui Dumnezeu și să stee într'o legătură intimă între lucrul misiunii internă și externă; pentru tot felul de lucrări sociale între oameni, ca acelea să aibe un temeiu într'adevăr spiritual; ca bărbați și femei într'adevăr credincioase să cunoască de datorința lor, a aduce pre cei căzuți și a-i conduce la Christos; pentru lucrul misiunii între Iudeii din toate țările; ca persecutiunea Iudeilor, frații cei de corp ai lui Iisus, prin aceia, cari poartă numele lui Christos, să înceteze curând; ca Iudeii să fie după olaltă dobândiți pentru comunitatea lui, și ca adunarea să se țină tare de promisiunea lui Dumnezeu, ca Iudeii să se pocăiască în viitor ca o națiune.

Texturi: Ps. 126; I. Moisi 12, 1—3; Ioan 1, 35—51; Rom. 11, 25—31.